

Tribuna școlii

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ

Anul II Nr. 51

Simbătă 3 iunie 1972

16 pagini — 1 leu

Două evenimente de semnificație națională

În al doilea semestru calendaristic al acestui an se conturează două evenimente de semnificație națională pentru patria noastră socialistă. Conferința Națională a P.C.R. și aniversarea a 25 de ani de la proclamarea republicii. Evenimentele ne privesc pe toți, din toate categoriile sociale și cer o convenită întimpinare, la înălțimea construcției socialiste din țară.

Mai aproape este Conferința P.C.R., care va face să vibreze toate resorturile politice, economice, sociale și culturale ale țării. Nu e vorba de a ghici ce ne va aduce ea, deși cine cunoaște și urmărește politica P.C.R. pe plan național în făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate și pe plan internațional în asigurarea păcii în lume și înlăturarea egalității în drepturi a tuturor popoarelor, presimte și imaginează pașii pe care-i vor proiecta forurile de conducere, comunistii, pe drumul ascendent al progresului material și spiritual pentru bunăstarea generală.

Ca oștean al uriașului corp de armată al educației și învățămîntului, consider că pentru noi Conferința P.C.R. va fi între altele o mult grăitoare și luminoasă lecție a patriotismului socialist, menită sporirii avîntului de pregătire a tinerelor generații pentru atingerea a noi obiective către culmile comunismului, pe vatra traicelor tradiții ale poporului nostru.

Eflorescența actuală din școala de toate gradele, fecundată de asiduă muncă organizatorică, instructivă și educativă, va putea prezenta roade rapide, acum, la sfîrșit de an școlar, în cinstea Conferinței.

În același timp, toți cel conștienți de importanța mesajului de-a ține tot mai sus și de a duce tot mai departe făclia științei la nivel modern și a eticii comuniste la supremă omenie, pe drept, vor aștepta de la Conferință nou sprijin — nu-i vorba de cel material, care se înscrie după necesități în obligațiile statale, ci de un salt înainte pe drumul pornit în general de P.C.R. după Congresul al X-lea și considerabil intensificat prin documentele din iulie și noiembrie 1971 pentru ridicarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii, a întregului popor.

Această operă gigantică, al cărei rezultat presupune o radicală mutație spirituală viabilă și necesară construcției orînduirii comuniste, are în școală un factor decisiv. Prin școală marxism-leninismul creator făurește conștiința celor mai tinere generații, făcîndu-le apte să înțeleagă că numai prin îndrumarea partidului, prin învățatură și muncă își vor crea o soartă sustrasă fatalității și jocului hazardului. Astfel viitorul nu se va mai intrupa la voia întîmplării, ci din voința omului, cum de altfel o dovedesc cei 25 de ani de construcție socialistă din țară, care se vor împlini la sfîrșitul acestui an.

Anul acesta se anunță un an al rodniciei și sînt semne că nu e vorba numai de belșugul cîmpului, de producția industrială și de marile construcții socialiste, ci și de un avînt de nemăcunoscute proporții în vastul domeniu al ideilor și al creației spirituale. Conferința P.C.R. va focaliza elanurile multiple ale celor ce muncesc, înmănușind lumina ce emană din faptele împlinite sub călăuzirea conducerii de partid, o va proiecta pe drumul viitorului ce se naște zilnic sub pașii noștri.

Va fi o vară fierbîntă a recoltelor prețuite după dreptate și urmată de un anotimp cu zarista răzbătînd în tărîmul comunist, un anotimp în care omul, conștient de valoarea sa și de rostul poporului său între popoarele însuflețite de libertatea muncii și independența lor suverană, va decide.

În cinstea Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român și a celei de a 25-a aniversări a republicii, revista noastră consemnează o vastă activitate pe frontul muncii. Telegramele adresate Comitetului Central al partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, vorbesc despre succesele obținute în îndeplinirea înainte de termen a prevederilor cincinalului, despre însuflețirea cu care oamenii muncii realizează programul partidului.

Muncitoare

M. BENTUC

Ion Pacea

CINSTEA CONFERINȚEI NAȚIONALE A P.C.R. ȘI A CELEI DE A 25-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

TELEGRAMS ADRESATE

C. C. AL P. C. R.,
TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Pe adresa Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, sosese telegrame în care sînt raportate succesele obținute, angajamentele luate suplimentar în marea întrecere socialistă pentru îndeplinirea mai devreme a prevederilor cincinalului.

MUREȘ

În telegrama Comitetului Județean Mureș al P.C.R. se arată că în anul 1972 se va realiza peste plan o producție marfă de 300 milioane lei, cu 50 de milioane lei mai mult decît angajamentul inițial, din care pînă la Conferința Națională a partidului 150 milioane lei.

GORJ

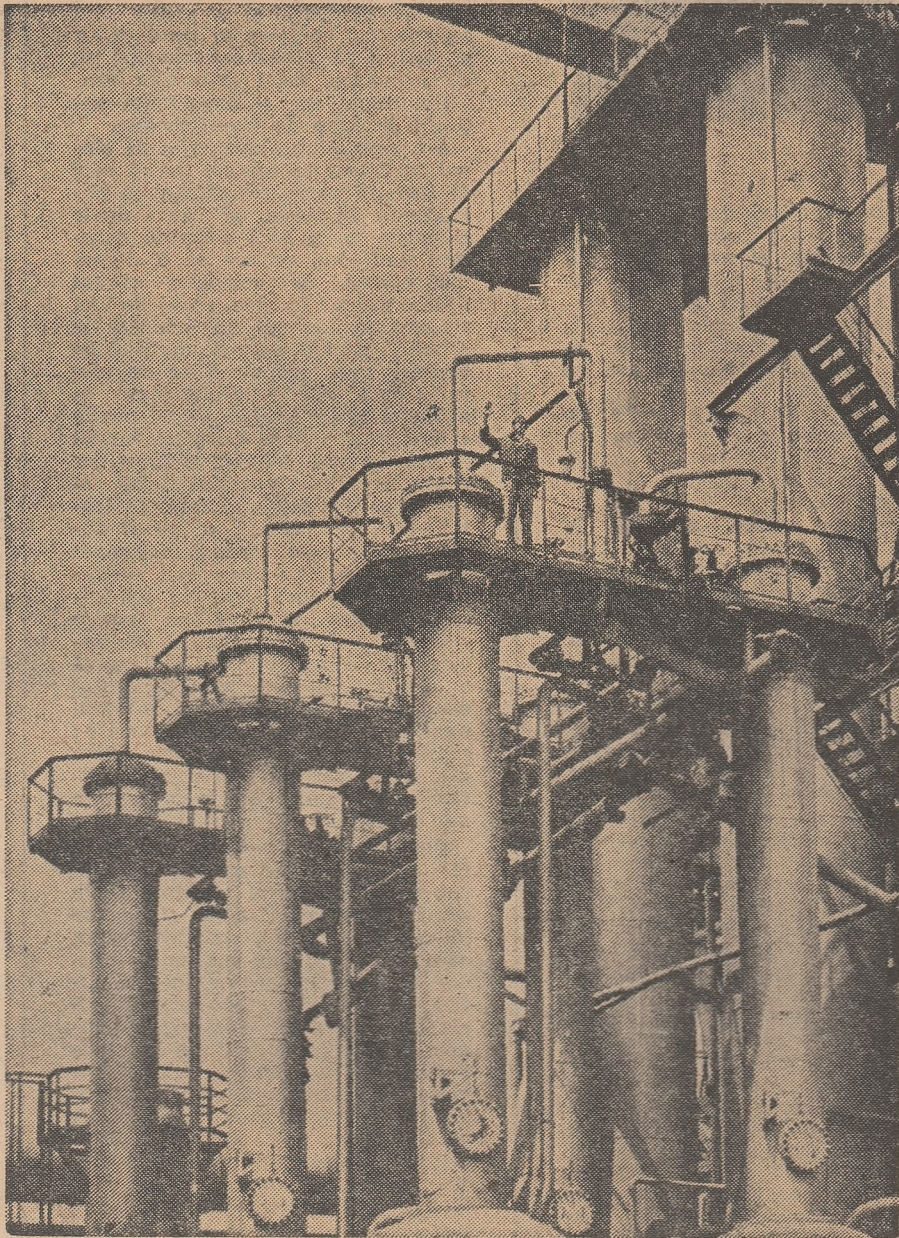
Unitățile din județul Gorj și-au suplimentat angajamentul inițial astfel: producția marfă cu 10 milioane lei, livrări de mărfuri către fondul pieței cu 5,4 milioane lei, economii din reducerea cheltuielilor de producție de la 4,3 milioane lei la 5 milioane lei, din care cheltuielile materiale 612 mii lei, beneficii cu 1,5 milioane lei.

ARGEȘ

Oamenii muncii din industria județului Argeș și-au suplimentat angajamentele pe care le-au luat inițial cu un spor la producția marfă de 158 milioane lei. Planul de construcții-montaj va fi depășit cu 116 milioane lei. 7 capacități industriale și 11 obiective social-economice de importanță locală vor fi puse în funcțiune cu 15—90 zile înainte de termen.

BRĂILA

Comuniștii și ceilalți oameni ai muncii din județul Brăila au suplimentat angajamentul inițial la producția marfă-industrială de la 105 milioane lei la 185 milioane lei, din care 134 milioane lei vor fi realizați pînă la 30 iulie. La fondul pieței, livrările au fost sporite de la 15 la 30 milioane lei.

VASTĂ OFENSIVĂ PE FRONTUL MUNCII PENTRU ÎNDEPLINIREA ÎNAINTE DE TERMEN A PREVEDERILOR CINCINALULUI

Două evenimente de însemnătate istorică în viața partidului și a poporului român, Conferința Națională a Partidului Comunist Român și aniversarea a 25 de ani de la proclamarea republicii, au determinat o vastă ofensivă pe frontul muncii pentru îndeplinirea înainte de termen a prevederilor cincinalului. În uzine și pe ogoare, pe șantierele de construcții, întrecerea socialistă se deslășoară în aceste zile cu o puternică intensitate. În întreprinderi, unități economice, institute de cercetare și proiectare din diferite județe ale țării se deslășoară largi dezbateri în care este reafirmată hotărîrea oamenilor muncii de a suplimenta angajamentele luate inițial pentru depășirea sarcinilor de plan.

Inițiativă și avînt creator la „Electroputere” din Craiova

Una dintre caracteristicile colectivului de la grupul industrial „Electroputere” este preocuparea permanentă de a ridica ștacheta calității, bunul renume al uzinei. Asimilînd produse noi, el asigură totodată asistența tehnică de specialitate în exploatarea acestora. Înlocuirea sortimentelor care sînt depășite de nivelul tehnicii actuale, reproiectarea în același scop a altor produse constituie aici preocupări de prim ordin. În momentul de față, la „Electroputere”, se pun la punct ultimele detalii ale unui program de proiectare pentru anul viitor. De reproiectări va beneficia toată gama de transformatoare, precum și o serie de alte produse. În curînd, industria noastră energetică va avea posibilitatea să se echipeze cu posturi noi de transformare pentru exterior, celule electrice cu gabarit redus și se va produce un nou transformator, de 170 megavolți-amperi pentru București-Sud. Printre preocupările de frunte ale acestei întreprinderi craiovene se situează și aceea privind diversificarea și dezvoltarea fabricației de locomotive Diesel-electri-

ce de la cele 2 100 cai putere și 2 500 cai putere (variante tropicalizate), urmînd să se treacă la asimilarea unor mașini de 4 000 cai putere. Se pregătește, de asemenea, realizarea prototipului transformatorului bloc de 400 megavolți-amperi (cu putere dublă față de cele de la Porțile de Fier), cea a unor noi tipuri de transformatoare pentru export, asimilarea unor generatoare sincrone pentru construcția navală, motoare asincrone cu izolații de clasă superioară.

Performanțele Hunedoarei

Industria județului Hunedoara a îndeplinit înainte de termen planul de producție pe cinci luni. Avansul de timp acumulat se concretizează în 10 mii de tone de oțel, 80 de mii tone laminate, 45 milioane kilowați-ore energie electrică, peste 5 300 mc bușteni și cherestea, 5 500 mc prefabricate din beton și alte produse care s-au realizat peste prevederile planului. În aceste zile, oamenii muncii din întreprinderile hunedorene își suplimentează angajamentele luate în întrecerea pe anul 1972.

Siderurgiștii din Hunedoara au hotărît să mărească angajamentul la producția marfă dată peste plan de la 60 la 80 de milioane lei. Pînă în prezent, aplicînd un întreg complex de măsuri, siderurgiștii hunedoreni au realizat o economie de circa 10 mii tone de metal față de aceeași perioadă a anului trecut.

Cel puțin două recolte pe an

Lucrătorii ogoarelor din sistemul de irigații Sadova și-au propus să realizeze cel puțin două recolte pe an pe terenurile irigate. Pe 2 032 hectare de dune, de nisipuri mișcătoare și pe alte 7 954 de hectare pe care nu de mult creșteau doar salcîmi piperniciți și ciulinți, ploaia artificială a devenit aproape continuă. Sistemul de irigație de la Sadova

a redat agriculturii 29 500 de hectare din cel mai neproductiv teren, în scopul realizării unor sporuri cit mai mari de recolte. Lucrătorii ogoarelor și-au propus să obțină recolte medii la hectar de cel puțin 8 tone de porumb, 3 500 kg grâu, un vagon de lucernă-fin și 12 tone de struguri. În viitorul apropiat, sistemul de irigații va cuprinde aproape 80 de mii de hectare. Pe terenurile irigate se vor obține încă din acest an cel puțin două culturi. După grâu, orz și secară se va cultiva porumb pentru boabe iar după porumbul pentru boabe, furaje, masă verde pentru animale. Se apreciază că valoarea producției asigurată de culturile duble va depăși o dată și jumătate valoarea producției obținute, înainte de amenajare, de pe întreaga suprafață. La aceasta se va adăuga cel puțin 60 de mii de tone de cereale realizate pe terenurile care erau pînă acum complet neproductive.

Succesul constructorilor de la Lotru

Zilele trecute a fost consfințit un nou și important succes al constructorilor de la Lotru: străpungerea galeriei Galbenu-Petrimanu în lungime de 4 487 metri. Acesta a fost ultimul tronson al aducțiunii secundare Petrimanu-Vidruța, ceea ce creează cale liberă apelor Latoritei și a altor șase riuri pînă la baraj. De remarcat că între Petrimanu și Galbenu au fost obținute cele mai înalte ritmuri — 150—170 metri liniari pe lună — la excavatii subteran cu mijloace clasice, ceea ce a permis scurtarea cu peste o lună a termenului inițial de execuție. În cinstea Conferinței Naționale a partidului și a aniversării republicii, constructorii de pe Lotru și-au luat angajamentul să devanseze de la 15 septembrie la 23 august termenul la care se va face admiterea apei pe aducțiunea principală în vederea începerii probelor la centrală.

Consiliul pentru munca politico-educativă și predarea științelor sociale

Luni, 29 mai a.c., a avut loc la Ministerul Educației și Învățămîntului ședința de constituire a Consiliului pentru munca politico-educativă și predarea științelor sociale, din care fac parte reprezentanți ai ministerelor, ai organizațiilor județene

de partid, de tineret, cadre didactice din școli și facultăți, oameni de știință și cultură, muncitori, țărani, cooperatori.

În calitate de organ deliberativ al Ministerului Educației și Învățămîntului, Consiliul va stabili măsurile nece-

sare în vederea îmbunătățirii continue a muncii educative de pregătire politico-ideologică în rândul elevilor și studenților, în scopul educării lor comuniste, al formării lor ca oameni înaintați, militanți activi pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

În prima ședință a consiliului — condusă de tovarășul Virgil Cazacu, prim-adjunct al ministrului educației și învățămîntului — au

fost analizate și supuse spre aprobare proiectul de program al consiliului pe anul 1972, recomandările pentru organizarea activității de îndrumare individuală a studenților de către cadrele didactice, recomandările privind activitatea profesorilor diriginți.

Au fost, de asemenea, prezentate informările privind îmbunătățirea muncii educative și perfecționarea predării științelor sociale în învățămîntul de toate gradele și organizarea vacanței de vară.

● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT

Secția de propagandă a Comitetului județean Alba al P.C.R., împreună cu Inspectoratul școlar județean și Casa corpului didactic, au luat o inițiativă laudabilă care vine în sprijinul profesorilor de științe sociale din școlile județului.

Pornind de la experiența pe care au dobândit-o unele școli în realizarea cabinetelor de științe sociale, a fost realizat un pliant cu tema „Cabinetul de științe sociale în sprijinul activității politico-ideologice din școli”, care popularizează această experiență, metodele eficiente folosite în organizarea și în activitatea cabinetelor. Găsim publicate în acest pliant câteva articole interesante între care amintim: „Cabinetul de științe sociale, cadru dinamizator al desfășurării activității politico-ideologice din școli”, „Lecția-dezbateri în cabinetul de științe sociale”, „Catedra — for al generalizării experienței pozitive în predarea științelor sociale”, „Cercul de științe sociale — mijloc de aprofundare a cunoștințelor social-politice al elevilor” și altele.

Sînt, de asemenea, în pliant numeroase imagini din activitatea ce se desfășoară în cabinete, grafice, hărți, organigrame, etc. Scopim această realizare ca deosebit de utilă, ea contribuind la im-

bunătățirea predării științelor sociale în școlile județului.

Recent, a avut loc la Botoșani o interesantă sesiune de referate și comunicări privind „Rolul științelor sociale în educarea ideologică și politică a elevilor”, organizată de Casa corpului didactic din localitate. Au luat parte la lucrări reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, activiști de partid, cercetători, numeroși profesori de științe sociale. Prin problematica variată abordată: „Locul științelor sociale în planul de învățămînt” (asist. univ. Radu Bogdan), „Posibilități sporite în educarea ideologică și politică a elevilor prin activitățile desfășurate în cabinetul de istorie” (prof. Louis Roman), „Contribuția istoriei la educarea ideologică și politică a elevilor” (cercetător științific Constantin Dinu), „Îmbinarea dintre latura instructivă și educativă în predarea economiei politice și socialismului științific” (conf. univ. Costache Sandu), „Educarea patriotică și internaționalistă a elevilor prin lecțiile de istorie” (prof. Dragomir Ștefan), „Interesul politic la elevii de liceu” — cercetare pe bază de teste și chestionar efectuată la Liceul „M. Eminescu” din Botoșani (prof. Gheorghe Jaucă), „Aspecte privind contribuția lecțiilor de științe sociale la dezvoltarea gândirii elevilor” (prof. Petru Curcă), „Rolul formativ și cognitiv al științelor sociale”

(prof. Corneliu Vasiliu), „Valențe instructive și educative ale cabinetelor de științe sociale” (prof. Gh. Grigoraș), „Contribuții la metodologia informărilor politice în școala generală și liceu” (prof. Valerian Caldare), „Excursia, formă complexă de cunoaștere a valorilor materiale și spirituale, de dezvoltare și educare a sentimentului patriotic” (prof. Dumitru Atudoroaie) etc., ca și prin faptul că a avut loc în atmosfera de efervescență politică cu care este împințată Conferința Națională a Partidului Comunist Român, sesiunea se înscrie ca un eveniment însemnat în viața politică a județului.

Activitatea Casei corpului didactic din Sibiu este deosebit de interesantă și utilă pentru cadrele didactice sibiene. În programul ei sînt înscrise numeroase acțiuni care au drept scop pregătirea profesională a cadrelor didactice, modernizarea învățămîntului, orientarea școlară și profesională a elevilor, dar mai ales, se acordă o deosebită importanță pregătirii politico-ideologice a cadrelor didactice. Dintre acțiunile organizate, sub îndrumarea Cabinetului județean de partid, consemnăm: expunerile „Probleme actuale ale politicii noastre externe”, consultații asupra problemelor parcurse la învățămîntul ideologic, dezbaterile „Problematicele lecției de științe sociale la clasele V—VIII”, etc.

Științe sociale

TRIBUNA ȘCOLII nr. 51 din 3 iunie 1972

Înfăptuirea securității și cooperării europene — imperativ major al vieții internaționale contemporane

Desfășurarea evenimentelor internaționale evidențiază că problemele securității și cooperării în Europa se află în centrul vieții politice pe continent, constituind obiectul unei preocupări constante a țărilor socialiste, a altor țări iubitoare de pace, a unor forțe sociale și politice tot mai diverse, a cercurilor largi ale opiniei publice. În mod unanim se recunoaște că soluționarea eficientă a problemelor securității ar favoriza dezvoltarea în toate domeniile a unei largi și fecunde cooperări între toate statele europene.

Ideile concrete de rezolvare eficientă a securității în Europa, lansate de țările socialiste în cunoscuta Declarație de la București din 1966 au declanșat o efervescență constructivă, un proces pozitiv stimulat de căutări, propuneri și inițiative pentru soluționarea acestor probleme. „Prin eforturile comune — se spunea în Declarație — ale statelor europene, ale tuturor forțelor sociale care militează pentru pace, indiferent de concepțiile lor ideologice, religioase sau de altă natură — problema securității europene poate fi rezolvată“. Perioada scursă de atunci s-a caracterizat printr-o învioreare considerabilă a activității politico-diplomatice, intensificarea contactelor, întâlnirilor, consultărilor între factorii de răspundere ai țărilor europene, prin dezvoltarea raporturilor de colaborare multilaterale între țări, indiferent de sistemul lor social-politic. De asemenea, trebuie subliniată activizarea opiniei publice, concluziile în acest sens fiind manifestările, acțiunile și luările de poziție favorabile securității și cooperării europene din partea unor cercuri democratice, progresiste, a unor largi forțe sociale și politice și în special a partidelor și organizațiilor muncitorești.

Pași în direcția destinderii climatului politic în Europa au constituit tratatele încheiate între Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice și Republica Federală a Germaniei (Moscova, 12 august 1970), între Republica Populară Polonă și Republica Federală a Germaniei (Varșovia, 7 decembrie 1970), precum și Acordul cvadripartit în problema Berlinului occidental (3 septembrie 1971), parafarea și semnarea acordurilor și convențiilor între Republica Democrată Germană și Republica Federală a Germaniei, între R.D.G. și Senatul Berlinului Occidental, Tratatul privind traficul între R.D.G. și R.F.G., începerea negocierilor între R.S. Cehoslovacă și R.F. a Germaniei. Firește, ratificarea și intrarea în vigoare a tratatelor sovieto-vest-german și polono-vest-german se înscriu ca un moment important al proceselor pozitive din ultimul timp, cu efecte salutare pentru colaborarea și pacea pe continentul european. Astfel, devine tot mai evident faptul că s-au creat toate premisele pentru trecerea la pregătirea multilaterală, neîntârziată a conferinței generale europene a statelor interesate, consacrată securității și cooperării.

În toată această perioadă, Republica Socialistă România s-a manifestat ca un factor dinamic, perseverent. Prin acțiuni, propuneri și inițiative constructive larg apreciate, prin numeroase contacte la cel mai înalt nivel și alte niveluri, prin normalizarea și dezvoltarea relațiilor cu alte state, indiferent de orînduirea social-politică, țara noastră a adus o contribuție considerabilă la afirmarea ideii de securitate și cooperare în Europa. „Înfăptuirea securității europene, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, reprezintă o preocupare majoră, constantă, a Partidului Comunist Român și a guvernului Republi-

cii Socialiste România, ferm hotărâte de a milita, împreună cu celelalte țări socialiste, pentru realizarea acestui important obiectiv al păcii europene“.

Pornind de la evoluția pozitivă din ultimii ani a situației politice în Europa, apare pe deplin realizabil, pentru prima dată în zăbucimata istorie a continentului, un proces de destindere reală, de statornicire a unor relații de comprehensiune mutuală și bună vecinătate, de coexistență pașnică între state, indiferent de sistemul lor politic și social, de transformare a Europei într-o zonă a păcii în condiții de securitate și cooperare.

În Europa, ființează state cu sisteme sociale diferite: astfel, există atât țări socialiste cât și țări capitaliste; totodată sînt state care fac parte din blocuri și sisteme de alianță diferite, din grupuri economice diferite; de asemenea, există țări mari, țări mici și mijlocii. În aceste condiții, se impune necesitatea dezvoltării între toate țările, fără deosebire de sistemul lor social și politic, a unor relații de coexistență pașnică, de colaborare și conlucrare fructuoasă în interesul reciproc și al cauzei păcii generale.

În concepția țării noastre, statornicirea unui sistem eficace și durabil de securitate în Europa presupune asumarea de către toate statele a unor angajamente ferme, clare și precise care să ofere tuturor popoarelor siguranța că se află la adăpost de orice acte de agresiune, că se pot dezvolta liber și nestingheriți, în vederea asigurării bunăstării și prosperității lor.

Înfăptuirea securității europene este strîns legată de cerința statornicirii unui sistem de relații noi între state, bazate pe respectarea independenței și suveranității naționale, integrității teritoriale, neamestecului în treburile interne, egalității depline în drepturi și avantajului reciproc, a dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, fără ingerințe din exterior. Viața însăși demonstrează adevărul că un angajament ferm asumat de către toate statele de a nu recurge în nici o împrejurare și sub nici o formă, la folosirea forței sau la amenințarea cu forța în soluționarea diferendelor dintre ele, constituie o condiție

NICU BUJOR

(Continuare în pag. a II-a)

esențială a înfăptuirii securității în Europa. Numai în acest fel se pot asigura condițiile ca fiecare popor să-și poată desfășura larg și în deplină siguranță energiile și potențialul său creator.

În abordarea chestiunilor legate de realizarea securității europene trebuie să se pornească de la acceptarea realităților statornicite pe continent după cel de al II-lea război mondial, de la recunoașterea profundelor schimbări care au intervenit în acest răstimp în viața social-politică a Europei. În legătură cu aceasta, o importanță deosebită au recunoașterea actualelor granițe interstatale și asigurarea inviolabilității lor. Acceptarea realităților Europei postbelice presupune, totodată, recunoașterea, pe baza dreptului internațional, a Republicii Democratice Germane — stat independent și suveran.

În vederea creării condițiilor pentru o securitate reală, pentru o cooperare rodnică, interesele fundamentale ale tuturor popoarelor cer promovarea unor largi acțiuni care să ducă, în final, la depășirea actualei divizări a Europei în grupări politico-militare opuse, la dezarmare și la alte măsuri privind destinderea militară în Europa. Adoptarea unor măsuri practice, concrete în domeniul reducerii cursei înarmărilor, a unor măsuri efective care să ducă la înfăptuirea dezarmării și în primul rând a celei nucleare ar elibera uriașe resurse pentru a fi folosite în interesul popoarelor, pentru progresul umanității. De asemenea, adoptarea unor astfel de măsuri ca reducerea efectivelor militare, retragerea tuturor trupelor în granițele naționale, lichidarea bazelor militare străine, încetarea manevrelor la granițele altor state, crearea de zone denucleaizate ar reprezenta tot atâția pași înainte spre înseninarea orizontului european, spre întărirea securității pe continent.

Transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, într-o regiune a bunei vecinătăți, a colaborării și înțelegerii, stabilirea unor înțelegeri regionale în alte zone ale Europei — Scandinavia, bazinul dunărean, regiunea Mării Baltice sau Mediteranei — ar constitui o completare fericită a sistemului de securitate europeană.

Procesul de întărire a securității în Europa include necesitatea dezvoltării unor relații multilaterale, bazate pe încredere, prietenie și stimă reciprocă între toate popoarele. De aceea, este firesc ca un loc central în cadrul acestor relații să-l ocupe schimburile de valori materiale, extinderea colaborării și cooperării economice intereuropene. În cadrul diferitelor discuții care au loc pe tema cooperării europene au fost deja avansate idei și pro-

iecte economice care reclamă o aprofundare pe plan general european cum sînt: dezvoltarea relațiilor comerciale; crearea unui sistem general-european de transporturi; cooperarea în diferite alte domenii: industrie, agricultură, relațiile financiare și de credit, turismul, urbanizarea, aplicarea metodelor moderne în conducerea întreprinderilor de producție și a administrației publice; cooperarea științifică și tehnică inclusiv în științele de vîrf și domeniile decisive: informatica, calculatoarele electronice, aeronautica, managementul etc.; cooperarea în vederea protejării mediului înconjurător etc. Este de la sine înțeles că la promovarea largă a relațiilor economice intereuropene ar contribui înlăturarea oricăror îngrădiri artificiale sau măsuri discriminatorii practicate de grupările economice închise.

În cadrul amplelor dezbateri ce au loc pe plan european și internațional privind problematica securității și cooperării europene un loc deosebit îl ocupă chestiunile referitoare la convocarea conferinței general-europene a statelor interesate. Luările de poziție privind conferința statelor a obținut un consens cvasi-unanim, ceea ce înseamnă că sînt deja condiții prielnice ținerii primei conferințe pentru securitate și cooperare europeană. După aprecierea țării noastre, problema cea mai stringentă a momentului de față, este inițierea cât mai grabnică de contacte multilaterale între toate statele interesate în vederea pregătirii acestei conferințe, încît ea să poată avea loc în cel mai scurt timp.

Conferința pentru securitate și cooperare europeană va putea constitui un forum, un cadru propice, pentru dezbaterile și soluționarea în comun a problemelor de interes general pentru toate statele interesate. Firește, o primă conferință europeană n-ar putea soluționa dintr-o dată toate problemele acumulate în perioada postbelică. Pentru aceasta va fi nevoie de un șir de înțel-niri, de o activitate intensă și îndelungată. În acest sens, trebuie menționată concluzia la care au ajuns țările socialiste participante la Tratatul de la Varșovia și anume că este necesară crearea unui organism european cu participarea tuturor statelor interesate care să asigure continuitatea discuțiilor și rezolvării problemelor aferente.

Procesele pozitive care au loc în momentul de față pe plan politic european au un caracter precumpănitor, însă manevrele dilatorii sînt departe de a fi înlăturate. Se manifestă încă poziții ostile destinderii; sînt cercuri reacționare, imperialiste care nu văd cu ochi buni ameliorarea climatului politic european, recurg la obstrucții pentru a bara calea

spre înțelegere și apropiere între popoare.

În aceste condiții, apar deosebit de necesare acțiuni hotărîte din partea maselor largi populare, participarea activă a tuturor popoarelor europene la soluționarea problemelor securității și cooperării. De altfel, în ultimul timp, în această via și amplu dezbateri pe continent, alături de guverne s-au angajat tot mai puternic numeroase forțe sociale, partide și formațiuni politice, organizații obștești, mișcări și curente de diferite tendințe filozofice și religioase, personalități ale vieții publice, oameni de cultură și artă, cercuri economice, slujitori ai cultelor, cercuri largi ale opiniei publice.

Pe linia acestor preocupări, la Bruxelles, între 2—5 iunie 1972 are loc **Adunarea reprezentanților opiniei publice pentru securitate și cooperare**. Convocată la inițiativa unor personalități de diferite convingeri politice și filozofice din mai multe țări europene, printre care și țara noastră, Adunarea de la Bruxelles este deschisă participării partidelor și formațiunilor politice, organizațiilor sindicale, de tineret, femei, parlamentarilor, oamenilor de afaceri, reprezentanților diferitelor culte, tuturor celor care militează pentru triumful ideilor păcii și securității pe continent. Această acțiune, precum și alte măsuri inițiate pe plan neguvernamental, cum sînt reuniunile interparlamentare, ale organizațiilor țărănești ale organizațiilor de tineret etc., vin să întregască un tablou bogat al manifestărilor opiniei publice în favoarea păcii și securității în Europa.

Realizarea securității și cooperării europene corespunde intereselor fundamentale ale tuturor popoarelor europene. În același timp, ea ar reprezenta o contribuție la pacea generală, întrucît consecințele securității și cooperării europene ar depăși limitele continentului, ar favoriza destinderea și colaborarea pe plan mondial.

„Trăind în Europa, spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu, și avînd încă proaspătă în memorie experiența tristă a celor două războaie mondiale ale acestui secol, poporul nostru acordă un loc central în politica sa internațională înfăptuirii securității europene, organizării unei conferințe general-europene, stabilirii unor relații de bună vecinătate și conviețuire pașnică între toate popoarele acestui continent”. Împreună cu celelalte țări socialiste, cu toate țările dornice de pace, Republica Socialistă România militează consecvent pentru a-și spori prin acțiuni și măsuri concrete, contribuția la cauza nobilă a înfăptuirii destinderii, securității și colaborării în Europa și în lume.

O prestigioasă manifestare: COLOCVIUL „EXIGENȚE NOI ÎN METODICA PREDĂRII ȘTIINȚELOR SOCIALE“

Între multiplele acțiuni cu care învățământul nostru întâmpină Conferința Națională a Partidului Comunist Român, se înscrie și colocviul cu tema „Exigențe noi în metodică predării științelor sociale“, organizat în zilele de 30—31 mai de către Ministerul Educației și Învățământului — Direcția generală a predării științelor sociale. Prestigioasa manifestare se înscrie pe linia eforturilor de a satisface cerințele tot mai mari privind îmbunătățirea conținutului, a metodologiei și metodicii predării științelor sociale și creșterea eficienței acestora în întregul proces instructiv-educativ.

La această largă dezbateră au participat cadre didactice de specialitate din învățământul de cultură generală și superior, cercetători de la Academia de științe sociale și politice, cadre de la Academia „Ștefan Gheorghiu“, Academia Militară, conducători de instituții școlare și universitare.

Prin problematica sa — în care un loc central l-au ocupat aspectele legate de rolul sporit al științelor sociale în activitatea ideologică-educativă din școli și facultăți, perfecționarea predării, accentuarea caracterului ei novator, partinic, militant, legarea cât mai strânsă de necesitățile practice — colocviul confirmă încă o dată răspunderea cu care învățământul nostru, cadrele didactice din școlile de toate gradele aplică în activitatea lor practică de fiecare zi politica partidului nostru, măsurile stabilite pentru pregătirea politică și ideologică a tineretului pentru formarea pe băncile școlilor și universităților a viitorilor constructori ai societății socialiste multilaterale dezvoltate.

În cele două zile, colocviul a cuprins un bogat program de comunicări și dezbateri, un amplu schimb de experiență, abordarea unei game largi de probleme și aspecte ale predării și însușirii disciplinelor de științe sociale.

Deosebit de interesante au fost în acest sens comunicările prezentate în ședința plenară: „Folosirea documentelor de partid în predarea științelor sociale“, „Forme și metode de dezvoltare a gândirii creatoare în predarea științelor sociale“, „Metodologia și metodică în contextul preocupărilor actuale privind creșterea eficienței predării științelor sociale“, „Relația prelegere-seminar în lumina exigențelor actuale din domeniul științelor sociale“, „Lucrările de analiză teoretică și practică în seminariile de economie politică“, „Metodica predării științelor

sociale și creșterea rolului lor educativ“, „Rolul metodei predării istoriei în educația patriotică și internaționalistă a elevilor și studenților“.

Prin actualitatea problemelor, comunicările au suscitat discuții vii, rodnice la care și-au adus contribuția un număr mare de participanți. Ele s-au desfășurat în două secții: învățământul de cultură generală, profesional, tehnic și liceal de specialitate și învățământul superior. Mulți dintre vorbitori s-au referit la necesitatea asigurării unui raport mai judicios între predare și celelalte forme de activitate, punându-se un accent mai mare pe munca directă cu elevii și studenții, pe problematizarea și dezbaterăa temelor de științe sociale. S-a subliniat faptul că preocupările pentru perfecționarea metodei predării nu trebuie să se transforme într-o campanie, ci să pătrundă în activitatea cotidiană a fiecărui cadru didactic, în indisolubilă legătură cu conținutul lecțiilor și dezbaterilor. În cadrul secțiilor amintite au fost prezentate comunicări asupra unor probleme concrete ale predării științelor sociale, ale organizării și funcționării cabinetelor de științe sociale, ale modernizării lecției etc. „Predarea științelor sociale în concepția pedagogiei moderne“, „Importanța perfecționării metodelor predării economiei politice pentru formarea și dezvoltarea gândirii elevilor“, „Corelația cunoștințelor din domeniul științelor sociale cu cele însușite de elevi la alte discipline“, „Cabinetul de științe sociale și modernizarea predării“, „Realizarea cerințelor principiului însușirii active, conștiente în predarea economiei politice“, „Rolul metodei predării științelor sociale în afirmarea spiritului combativ militant“, „Activizarea elevilor la lecțiile de științe sociale“, „Practica social-politică și modernizarea filozofiei“, „Metode și mijloace de combatere a concepțiilor mistice, religioase în lecțiile de științe sociale“, „Problematizarea în procesul de predare a socialismului științific“ au fost cîteva din expunerile prezentate în cele două secții.

Așa cum a arătat în concluziile lucrărilor tovarășul Virgil Cazacu, prim-adjunct al ministrului educației și învățământului, colocviul a constituit pentru fiecare participant un fructuos schimb de experiență, a facilitat valorificarea celor mai bune și mai eficiente modalități de predare. Perfecționarea metodei predării științelor sociale, tratarea sa organică și subordonată conținutului învățământului va trebui să contribuie la sporirea preocupărilor legate de creșterea eficienței predării. Încă de pe acum va trebui să se luze în toate catedrele și de către toate cadrele didactice — măsurile necesare pentru ca noul an școlar și universitar, 1972—1973, să marcheze un pas înainte, să contribuie în și mai mare măsură la realizarea acelei cotituri pe care o așteaptă conducerea partidului în domeniul învățământului.

Participanții au adoptat în încheierea lucrărilor textul unei telegrame adresate Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se spune printre altele: „În tot ceea ce întreprindem, acționăm ca activiști de partid, conștienți de îndatoririle și de marea răspundere ce ne revine în educarea politico-ideologică a tineretului. Noi, cadrele didactice de la catedrele de științe sociale, sintem hotărâți să ne înzecim eforturile în vederea ridicării nivelului predării acestor științe și a sporirii contribuției lor, la educația revoluționară a tineretului, pentru însușirea temeinică de către elevi și studenți a politicii interne și externe a partidului nostru“.

Vizitarea Muzeului Național de Istorie a încheiat lucrările acestui important colocviu.

M. ROBEA

tatea obștească asupra principalelor mijloace de producție, constituie începutul operii de construcție a socialismului, care creează premisele dezalienării practice. Procesul se adâncește pe măsură ce se constituie și **cadrul organizatoric** necesar, în care se exercită efectiv în practica democrației socialiste pe ansamblu, sub conducerea partidului, **noua calitate** a oamenilor muncii, aceea de a fi nu numai **producători** ai bunurilor materiale și spirituale ale societății, dar și **proprietari** ai mijloacelor care produc aceste bunuri. Este vorba, deci, de găsierea și extinderea **formelor și metodelor** care creează cimpul activităților de masă, în măsură să orienteze interesul și responsabilitatea oamenilor muncii față de proprietatea și avutul obștesc; acel cimp al activităților proprii ale maselor, prin care se dezvoltă conștiința socialistă și se consolidează relațiile socialiste, în condițiile în care producătorul, proprietar colectiv, capătă — și are permanent sentimentul că efectiv capătă — partea ce i se cuvine din produsul realizat, în raport cu cantitatea și calitatea muncii depuse, cu importanța socială a diferitelor activități, cu condițiile mai ușoare sau mai grele de lucru, etc. În zona perfecționării relațiilor sociale, se situează, astfel, ca un puternic instrument de dezalienare **practică** combaterea inechităților sociale; ele decurg din fenomenul de parazitism, fie din privilegiu nejustificate care alterează principiul socialist de retribuție, fie — uneori — din împrejurarea că individul este în situația de a-și satisface trebuințele de primă stringență, prin propriile sale puteri; acest fapt îl expune uneori la evaluarea confuză a mijloacelor de satisfacere, creează — prin reacție — deprinderi egoiste, individualiste, care pot lua, mai departe, forma dorinței de căpătuială, ceea ce subminează, involuntar, solidaritatea dintre individ și societate, gradul de integrare a individului în societate. O însemnătate de prim ordin în perfecționarea relațiilor socialiste și a echității sociale, pe fondul dublei calități a omului muncii de proprietar și producător, o are repartizarea **venitului național**, realizarea unei corelații juste între fondul de acumulare și fondul de consum, ca și între retribuția directă prin veniturile bănești și fondurile sociale, care se adaugă indirect veniturilor populației. În orientarea politicii sale spre făurirea societății socialiste dezvoltate, una din preocupările centrale ale partidului este de a asigura dezvoltarea în ritm accelerat a mijloacelor de producție, la nivelul cerințelor socialismului și, totodată, de a asigura prin relațiile socialiste de proprietate, superioritatea socialismului pe planul raporturilor dintre oameni și al întregului lor nivel de viață, stimulând dezvoltarea unor personalități armonios echilibrate, integrate în viața socială.

În expunerea de la Plenara Comitetului Central al P.C.R. din 3-5 noiembrie 1971, tovarășul Nicolae Ceaușescu a pus un accent deosebit pe perfecționarea „în general a relațiilor dintre membrii societății noastre socialiste“. Această indicație atrage atenția asupra faptului că relațiile dintre membrii societății se reflectă în activitățile lor practice complexe, care sînt totdeauna pătrunse de o atitudine spirituală sau alta, și sînt totodată, însoțite de manifestări de conștiință socială, care se răsfrîng în diferite chipuri, și, nu în ultimă instanță, în comportamente, în deprinderea de a aprecia evenimentele, de a aprecia chiar relațiile proprii cu alți membri ai societății, de a comunica cu ei în calitate de oameni.

Așadar, dezalienarea trece prin întregul „laborator“ al relațiilor sociale cotidiene, care modelează individul și în care el își formează personalitatea pe măsură ce „cei alți oameni, ca oameni, au devenit pentru el o trebuință“⁴, acesta este, de altfel, pentru individ criteriul care permite să se aprecieze „în ce măsură este el, în existența sa individuală, totodată, o ființă socială“⁵.

Dezalienarea practică înseamnă, deci, alături de alte aspecte, și crearea unor noi raporturi între oameni, a unui raport de umanizare și simultană socializare. El se construiește începînd prin trezirea indivizilor la o reală nevoie de relații umane, iar la temelia acestora se cere așezată **practicarea** ideilor și valorilor umaniste social-politice, ale filozofiei marxiste despre om, propagate de partidul nostru.

Crearea și întreținerea dublei nevoi a omului de relații umane și de **practicare** a valorilor umaniste, implică un proces complex de educare și instruire, la care școala își poate aduce aportul din plin. Ei i-a încredințat societatea socialistă educarea, laolaltă, a tinerilor de sexe și vârste diferite; ea le poate forma „nevoia umană de om“ în chipul cel mai nuanțat, cel mai diferențiat, începînd de la vîrsta maximei afectivități și sensibilități, iar educarea egalității între sexe, a respectului și a aprecierii reciproce este una din manifestările fundamentale ale procesului de umanizare a raporturilor dintre indivizi care, mîine ca generație, va imprima societății socialiste caracteristicile ei definitorii.

⁴ Marx-Engels: Scrieri din tinerețe. Manuscrise economico-filozofice din 1844. Ed. politică, București, 1968, pag. 530.

⁵ Ibidem, pag. 551.

⁶ Ibidem, pag. 558.

⁷ Ibidem, pag. 575.

⁸ Ibidem

Aspect din Cabinetul de științe sociale al Liceului nr. 3 din Baia Mare,

Munca independentă în perspectiva învățămînt liceal – învățămînt superior

Societatea contemporană imprimă școlii o anume direcție în realizarea sarcinilor ce-i revin, direcție în care elementul esențial îl constituie accentuarea aspectului formativ. Aceasta va însemna dezvoltarea acelor trăsături ale personalității umane — orizont larg științific, un mod științific de a gândi, capacitatea de a desfășura o muncă independentă, spirit creator etc. — care-i vor permite să se integreze activ în condițiile societății contemporane și viitoare. „Marile obiective sociale de viitor — arată tovarășul Nicolae Ceaușescu — aspirațiile spre realizarea unei societăți socialiste dezvoltate pe toate planurile, nu le pot realiza decît oameni cu o înaltă pregătire științifică și tehnică, cu un larg orizont de cunoștințe generale, cu temeinice deprinderi pentru activitatea practică”. (Cuvîntare la cel de al IX-lea Congres al U.T.C., februarie 1971).

Realizarea acestor deziderate implică asigurarea participării active a elevului în procesul instruirii și educării sale, angajarea lui pentru parcurgerea cu forțe proprii a drumului care va avea drept rezultat dezvoltarea sa.

Am apreciat, așadar, că în aceste condiții noi, antrenarea elevilor la o muncă independentă este elementul de bază, hotărîtor în îndeplinirea cerințelor de ordin formativ, a cerințelor pe care societatea le adresează școlii.

Învățămîntul liceal este o treaptă de școlaritate menită să asigure o astfel de dezvoltare a elevilor încît integrarea lor în diverse situații postșcolare să fie perfect realizată. Oricare din situațiile posibile în care viitorul absolvent va fi angajat — activitatea practică creatoare, învățămîntul superior, școala post-liceală etc. — (la acestea adăugînd cerința pregătirii pentru educația permanentă), solicită existența unui anume grad de independență în gîndire și acțiune,

existența unor deprinderi de muncă independentă. Fără aceste elemente, absolventul de liceu nu va putea face față cerințelor complexe și extrem de variate pe care integrarea lui în societate le ridică.

Din diversele situații posibile în care viitorii absolvenți de liceu vor fi angajați, ne oprim în mod special la cea referitoare la învățămîntul superior, urmărind sublinierea locului și rolului muncii independente în relația ce se stabilește între aceste două trepte de învățămînt (liceal-universitar).

Învățămîntul liceal are menirea să asigure pregătirea elevilor pentru învățămîntul superior unde munca independentă constituie formă de bază de activitate.

Pornind de la aceste considerații de ordin teoretic, cercetarea efectuată (în liceu și facultate) a pus în evidență cîteva elemente de importanță deosebită pentru activitatea practică școlară. Două aspecte au urmărit în mod special, aspecte cu pondere în realizarea sarcinilor privind pregătirea elevilor pentru învățămîntul universitar: a) dinamica înregistrată în munca independentă pe parcursul diferitelor clase, în intenția de a pune în evidență specificul etapei școlărității mari, unde se desăvîrșesc elementele destinate pregătirii pentru învățămîntul superior; b) locul și rolul unor forme specifice — și mai moderne — în etapa școlărității mari (ne-am oprit în mod special la cele folosite în studiul disciplinelor umanistice și în special al științelor sociale).

S-a constatat că, nu întotdeauna, preocupările privind antrenarea elevilor claselor mari la activități independente adecvate sarcinilor și specificului vârstei

MARIA COSMA

(Continuare în pag. a IV-a)

Studiu individual în Cabinetul de științe sociale al Liceului „Andrei Mureșan”, din Bistrița.

sint suficient de prezente. Evoluția înregistrată este de multe ori lentă și insuficient de concludentă. În ansamblul structural dat de diferitele forme folosite la clasele mari cele ce le apreciem ca fiind mai adecvate — confirmate de experiment — nu se situează ca forme esențiale, preferate de elevi. Toate se află ca frecvență între procentele 3,9% și 20,2%, deci mult sub nivelul la care s-ar putea considera ca reprezentând o forță, un element cu pondere în ansamblul muncii.

Analiza efectuată asupra muncii studenților din primii ani de facultate a evidențiat faptul că, procentul cel mai mare de studenți (46% din cei cu care s-a realizat cercetarea) consideră că în școala medie nu au fost pregătiți pentru munca universitară. Dacă la acest procent adăugăm și cel reieșit din răspunsurile elevilor atunci considerăm că liceul rămâne încă deficitar pe linia asigurării unei baze temeinice. În vederea integrării viitorului student — evident nu fără eforturi — în specificul muncii universitare. Primul an de facultate ar fi în acest caz, un an pregătit, un an de inițiere într-un stil de muncă necesar celui ce va deveni specialist cu calificare superioară într-un domeniu al producției. Or, deși primul an de activitate studentească înseamnă și inițiere, el va trebui să reprezinte însă, în esența lui, o adâncire a unor elemente existente, folosirea lor la un nivel superior, o continuare a unei activități intelectuale ale cărei baze să se fi realizat anterior, școala având sarcina de a pregăti elevii și pentru activitatea universitară.

Deși se recunoaște această realitate, deși se apreciază teoretic valoarea diferitelor forme de muncă independentă, contribuția lor specifică în asigurarea trecerii spre diferite situații postșcolare, în liceu nu se vădesc suficiente preocupări speciale pentru îndrumarea permanentă și sistematică a elevilor către formarea de priceperi și deprinderi variate pe această linie, astfel încât ei să poată stăpîni și folosi în diverse împrejurări acele forme ce le servesc mai bine intențiile.

În general, gradul de independență în activitatea intelectuală școlară pare a fi mai mic decât este necesar și posibil. Activitatea proprie a elevilor, spiritul de inițiativă, independența în ansamblu nu sint întotdeauna stimulate pe măsura cuvenită.

S-a desprins în aceste condiții cerința unor preocupări speciale în școală — alături, evident, de elementele pozitive existente deja — preocupări menite să asigure la un nivel superior cunoștințele, pricepe-

rile și deprinderile necesare unei activități independente integrate în ansamblul muncii școlare.

Ne referim, în primul rînd, la necesitatea apereilor corecte a formelor de muncă independentă ce intră în sistemul destinat unei anumite perioade de școlaritate, locul și rolul fiecăreia și, în consecință, îndrumările să vizeze atît conștientizarea posibilităților ce stau la îndemîna elevului în rezolvarea diverselor sarcini, cît și formarea de priceperi și deprinderi. S-ar evita, în acest caz, folosirea uneia și aceleiași forme nu numai pe parcursul unei etape școlare (deci la orice disciplină și pentru oricare problemă), dar chiar la diversele perioade de școlaritate.

Avem în vedere, în al doilea rînd, necesitatea creșterii elementului teoretic în îndrumarea dată elevilor privind munca lor independentă. Ce este un rezumat, ce este un conspect sau o fișă, care sint elementele ce le caracterizează sint aspecte absolut necesare pentru ca elevul să poată realiza o selecție corectă. Or, în prezent un număr mare de elevi (și chiar studenți) nu pot face distincție între o formă sau alta a muncii independente cu cartea.

Ne gîndim în această situație la organizarea unor cursuri privind tehnica studiului individual, cursuri menite să asigure o realizare sistematică, permanentă, la nivel superior a sarcinilor ce revin școlii liceale privitoare la pregătirea elevilor pentru activitatea independentă.

Dar, așa cum arătăm, în relația învățămînt liceal-învățămînt superior, un rol deosebit îi revine și acestuia din urmă. Este vorba, în primul rînd, de necesitatea desfășurării și aici a unei muncii continue în vederea lărgirii bazei de cunoștințe și deprinderi de muncă independentă existentă în experiența studenților și acumularea treptată, dar sigură, a elementelor care să ducă la un stil de muncă universitară. Dinamica muncii independente este și aici importantă.

Învățămîntul universitar va include apoi treptat în procesul complex de inițiere a studentului și acele elemente ce țin de pregătirea lui ca viitor profesor. În această calitate, el va fi factorul de care va depinde munca, stilul de muncă al elevilor săi. Toate problemele analizate în legătură cu munca independentă din școala liceală, rezolvarea lor, vor depinde de pregătirea pe care profesorul o are în acest sens.

Părerea noastră este că, neajunsurile existente încă în liceu pe linia inițierii elevilor în tehnica studiului individual, pe linia asigurării dinamicii ei, țin în primul rînd tocmai de deficiențele din pregătirea viitorului profesor. Nu este posibil să obții bune rezultate într-o activitate pentru care, tu, profesor nu ai beneficiat în perioada studenției de o pregătire specială.

Dezbaterea creatoare și dezbaterea spectacol

Ca modalitate de lucru, dezbaterea se impune în mod necesar și în școală, atît din nevoia antrenării elevului în procesul instructiv, cît și ca o consecință a faptului că societatea noastră a ridicat dezbaterea la nivelul de factor primordial al cunoașterii.

Era și normal, așadar, ca științele sociale să facă loc din ce în ce mai important acestei modalități de lucru. Noua orientare a predării lor, fundamentată de Tezele din iulie și Plenara din noiembrie 1971, și-a fixat dezbaterea ca bază metodologică. O serie de alte obiecte sint pe drumul preluării acestei modalități și ele își vor realiza obiectivele numai în măsura în care vor înțelege că adevărurile nu se pot

oferi pasiv, ci se cîștigă prin confruntare.

Prin dezbatere, în viața școlii pătrunde o sevă hrănitoare și nenumărate vase prin care circulă (și care nu sint decît elevii) asigură acesteia permanentă și prosperitate.

Cum se organizează o dezbatere e lucru în aparență ușor: se dă un plan, o bibliografie și citeva îndrumări.

Desfășurarea acesteia este însă mult mai dificilă, pentru că nu rareori se apucă drumul formalismului. În principiu, dezbaterea, atunci cînd se realizează într-o formă aleasă, cunoaște două tipuri: tipul debaterii creatoare și al debaterii-spectacol. Ne dăm seama că cel din urmă tip n-are

ce căuta în activitatea școlară și de aceea o prezentare antitețică a lor credem că ar fi binevenită.

Dezbaterea creatoare, cum o arată și determinatul, este prin excelență productivă. Roadele acestei debaterii (achizițiile de cunoaștere) nu se află în bibliografie, oricît de bogată ar fi, ci în „gîndirea la obiect“, stimulată de bibliografie și de confruntarea pozițiilor. Dezbaterea-spectacol este lipsită de fertilitate în cunoaștere, ea oferă adevăruri găsite de alții, nu trece pragul „re-nașterii“ acestora. Dezbaterea creatoare „consumă“ bibliografia,

GH. DASCĂLU

(Continuare în pag. a V-a)

dezbateră-spectacol „redă” bibliografia.

În ultimă instanță, dezbateră-creatoare urmărește topirea materialului studiat la temperatura ridicată a gândirii și experienței participanților în scopul construirii unor noi instrumente de cunoaștere, pe cînd dezbateră-spectacol nu realizează decît amestecul elementelor de cunoaștere. Dezbateră-creatoare este ordonatoare, ea absoarbe din aspecte particulare esențe, cea de a doua rămîne să impresioneze prin particular (căci particularul prin natura sa este mai pitoresc decît generalul) sau în cel mai fericit caz vehiculează esențe, nu le descoperă. De aici rezultă și faptul că una este predominant sintetică, cealaltă fiind predominant analitică. Adepții ai primului tip, nu trebuie să-i acoperim minusurile. O carență a dezbaterii sintetice din școală este neglijarea uneori tocmai a elementelor de sinteză, în sensul că generalul se impune uneori prin mijloace extrinseci procesului de cunoaștere.

Dezbateră-creatoare este dinamică, dezbateră-spectacol este în general lipsită de energie interioară. Dinamismul primului tip este o consecință a mobilității gândirii, a zig-zagului inteligenței, dinamismul celui de-al doilea tip

— atît cît există — își află sursa într-o regizare sau „interpretare” de bună calitate. Una pune în mișcare complicatul mecanism al învățării, alta îl atinge palid doar unele resorturi. S-ar putea obiecta că o intensă mobilitate a gândirii ar duce la dispersarea materialului în dezbateră, dar, în realitate, această mobilitate, prin dialectica procesului de cunoaștere unește elementele dispartate de care are nevoie, distanțîndu-le de cele care nu intră în obiectivul dezbaterii. Mobilitatea gândirii asigură și caracterul său emulativ, stimulator, dezbateră-spectacol purtînd numai la suprafață acest caracter.

Dezbateră-creatoare dă naștere unei atmosfere de lucru, dezbateră-spectacol dă impresia unei atmosfere festive. Prima se transformă într-un laborator de căutări, a doua — într-un coș de expoziție.

Antrenarea elevului este o condiție de primă importanță pentru reusita unei dezbateri. Dar în timp ce dezbateră-creatoare duce la o confruntare a elevului cu clasa, cu bibliografia și cu sine însuși, dezbateră-spectacol nu face decît să împartă „idelle” pe roluri, luînd forma unui „dialog” în care fiecare își spune rolul imediat ce-i vine rîndul. Primul dialog este rezultat al intersecției

rii pozițiilor (și de aceea este autentice), pe cînd al doilea se realizează liniar, din punerea cap la cap a pozițiilor, sau paralel, prin așezarea acestora una lângă alta (și de aceea este un „dialog” al surzilor, cînd fiecare vorbește să se audă pe sine, nu să audă pe interlocutor). Dezbateră-creatoare este de natură euristică, dezbateră-spectacol fiind de natură catihetică.

Vizînd redescoperirea unor adevăruri (pentru elev orice adevăr este într-un fel o nouă descoperire), dezbateră-creatoare cunoaște fiorul proșpețimii și al ineditului, pe cînd dezbateră-spectacol, indiferent de regizorul-profesor și de jocul scenic și interpretarea artiștilor-elevi, poartă amprenta platitudinii și a banalității.

Dezbateră-creatoare duce la o cunoaștere complexă și profundă, dezbateră-spectacol oferă o cunoaștere superficială.

Am evidențiat specificul fiecăreia dintre cele două forme de dezbateră (și sîntem departe de epuizarea tuturor notelor de diferențiere) cu gîndul că ne apropiem de recapitularea finală, care, prin excelență, o folosește ca metodă de lucru. Grijă pentru a-i imprima un caracter creator și a-i estompa spectaculozitatea trebuie s-o purtăm permanent.

Aspecte ale problematicii omului în socialism

Problematica omului, a existenței sale, a trăsăturilor lui definitorii și a sensului său, a constituit preocuparea filozofilor din toate timpurile. În ceea ce privește, însă, problema modernă a alienării și dezalienării omului, alimentată inițial de frămîntările secolului al XIX-lea, se cer remarcate, în mod deosebit, contribuțiile reprezentanților filozofiei clasice germane — îndeosebi ale lui Hegel și Feuerbach — și apoi abordarea științifică, complexă, a aceleiași probleme de către titanul gândirii materialist-dialectice — Karl Marx.

Hegel concepuse cadrul social al vieții umane: statul, avuția, toate manifestările vieții sociale ca fiind „esențe gîndite”, abstracțiuni înstrăinate de esența umană. Aceasta, la rîndul ei, nu era altceva decît gîndire pură: orice manifestare umană era considerată ca o exclusivă manifestare a spiritului uman, iar obiectivarea lui era identificată cu înstrăinarea. Lumea reală i se substituia astfel lumea abstracțiilor. Feuerbach avea să reducă această vastă lume a înstrăinării la singurul fapt al înstrăinării religioase a omului. Analiza făcută, îl duce, ca antropolog, la constatarea că o lume imaginară o dublează pe cea reală, care, astfel, se înstrăinează de sine.

Evaluînd calea străbătută de la Hegel la Feuerbach, în analiza înstrăinării umane, Marx a sesizat că „mai rămîne de făcut lucrul principal”: dezvoltarea cauzelor acestei dedublări, dezvoltarea și rezolvarea contradicțiilor obiective care produc înstrăinarea. El ajunge la analiza condiției umane reale și descoperă izvorul înstrăinării în ansamblul relațiilor sociale ale producției capitaliste de mărfuri. Într-adevăr, „muncitor

produce nu numai mărfuri”; ...ea îl „produce pe muncitor ca marfă”.¹

Forța de muncă cheltuită, deci obiectivată, în produsul muncii, în condițiile relațiilor capitaliste, „apare pentru muncitor ca privare de realitate, obiectivarea ca privare de obiect și robire de către el, însușirea obiectului — ca înstrăinare, ca autoînstrăinare”.²

Dar înstrăinarea nu-și află locul numai în produsul muncii, ci este prezentă în însuși actul producției și anume „prin intermediul relației practice reale față de alți oameni. Mijlocul prin intermediul căruia are loc înstrăinarea este el însuși un mijloc practic”.³ Acest mijloc este proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, ea își pune pecetea asupra ansamblului relațiilor sociale, le dezumanizează și constituie sursa principală a oricăror forme de alienare: economică, socială, politică, religioasă, națională etc.

Realizarea umanismului practic a constituit și constituie scopul principal al tuturor celor ce au militat și militează pentru făurirea societății socialiste și comuniste. După cum se știe, Congresul al X-lea al partidului a caracterizat stadiul istoric actual și perspectivele țării noastre, ca aflîndu-se în etapa de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate. Semnificația realistă și științifică profundă a acestei caracterizări stă în faptul că instaurarea puterii politice a clasei muncitoare și a aliaților ei, precum și proprie-

ROZALIA TRANDAFIROPOL

(Continuare în pag. a VI-a)

Tuculescu

Interior țărănesc

COLOCVIU DE GEOGRAFIE —

închinat Conferinței Naționale a partidului și aniversării republicii

Colocviul „Realizări în studiul reliefului României în ultimii 25 de ani” are loc, la Brașov, în aceste zile (1-4 iunie 1972). Manifestarea, organizată sub egida Societății de științe geografice din R.S.R. și a Uniunii Sindicatelor din instituțiile de învățământ, știință și cultură, este dedicată Conferin-

ței Naționale a Partidului Comunist Român și aniversării a 25 de ani de la proclamarea republicii.

Din colectivul de coordonare al acestui important colocviu științific fac parte, între alții, prof. dr. doc. Grigore Poșea (președinte), prof. dr. doc. Tiberiu Morariu, membru coresp-

ondent al Academiei R. S. România, prof. Maria Stănescu, prof. Elena Georgescu, conf. univ. dr. Ion D. Ilie, conf. univ. dr. Ion Șoneriu, lector univ. Nicolae Popescu, asist. univ. Mihail Ielenicz, prof. Isidor Bușiu.

Programul prevede prezentarea a numeroase comunicări privind

relieful României, semănate de prestigioși oameni de știință, cercetători, profesori din învățământul superior și de cultură generală. În ultima zi a manifestării, participanții la colocviul din Brașov vor face aplicații pe teren, pe traseul: Brașov — Reci — Intorsura Buzăului — Brașov.

Cronică T.V.

Ce va urma?

Prin transmiterea „Potcoavei de piatră” televiziunea cu „Redacția pentru tineret și copii” impușcă doi iepuri dintr-odată: atacă un subiect pretutindeni din trecut românesc eroic și satisface setea de suspans a tinerilor. Să nu uităm că astăzi, mai mult decât oricând, televiziunii îi revine marele rol de a stimula sentimentele de patriotism ale tinerei generații și că aceasta nu se poate face doar prin reportaje și interviuri. Seriale ca „Urmărirea”, „Mușatinii” sau recenta „Potcoavă de piatră” — încadrată acestei coordonate — (cât și viitorul serial „Un august în flăcări”) descifrează un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat, prețuit de tineret.

Serialului, devenit de acum un procedeu tehnic evoluat, pentru digerarea hranei spirituale, i se acordă mai multă atenție de către telespectatori decât oricărei emisiuni; pen-

tru aceasta el nu are dreptul greșelii. Fie că ne revine tabloul istoric, fie că ne aduce Feți Frumoși de Import cu mașini de lux, el trăiește din acea clasică filozofie „a binelui care înghite răul”, pledând mai convingător decât oricine cele șapte sau mai multe porunci străbune!

Nici nu am apucat bine să țingulm lipsa serialelor că „Redacția emisiunilor pentru tineret și copii” a replicat imediat cu „Potcoava de piatră”. Nu este indicat și nu este colegial să judecăm acest nou serial după primele 30 de minute consumate. Am fost anunțați că vom asista la 9 serii... deci să așteptăm! De la bun început se poate face însă o remarcă referitoare la programarea episoadelor care ne sînt prezentate în această „vară fierbinte” la orele 17.10 când este scăldatul mai plăcut oricărui tinăr. Apa și soarele după amiezilor leșioase de vară, după amiezilor de vacanță. La concurență directă cu ceata înveșnițată în blăniuri a căpitanului Siroe! Nu este posibilă programarea sa la o oră mai răcoasă dinspre seară?

Este evident, nu numai după lista celor 45 de nume (plus alții!) — enunțate în programul TV — că la acest serial s-a cheltuit sudoare din plin. Atunci, de ce, la începutul transmisiei, crainica noastră cea fru-

moasă nu ne-a prezentat într-un prolog echipa realizatorilor, pe principalii interpreți? De ce nu se știe a se vinde marfa muncită? Televiziunea nu face 10 seriale pe an, așa că măcar acestora pe care le realizează, să le acorde mai multă importanță publicitară.

„Potcoava de piatră” nu este o televizionizare după Sadoveanu sau Delavrancea, ci un scenariu original semnat de Constantin Banu și Nicolae Motric, are deci meritul ineditului fabulei. Așa cum a pornit-o cu secvențe scurte, într-un montaj alert, cu dușmanii care bat la porțile cetății, cu fețe frumoase și căpitani isteți are șansa succesului, chiar dacă nu este o adaptare după „Frații Jderi”. Păcat că episoadele sînt scurte (ca să ajungă mai multe serii!) și păcat că dulcea limbă românească e stîlciată într-o cvasi moldovenească.

„Carele ghiaurului” sînt în primele zile. Ce se va întâmpla cu ele? Vor fi salvate de ceata de români, prizonieri ai unei cetăți asediate? Primul episod a născut aceste întrebări, a apărut curiozitatea, vrem să știm ce va urma — și aceasta e prima victorie a „Potcoavei”!

ILEANA COLOMIET

SCHUMANN — profesor

„Schumann a fost și profesor, și încă dintre cei adevărați, cu geniu didactic!” îți vine în minte fără să vrei, citind „Din cronicile davidienilor”, recentă apariție în Editura muzicală. Nu pentru că în carte s-ar face apel la activitatea, de altfel de scurtă perioadă, pe care Schumann a depus-o ca profesor de pian, interpretarea partiturilor și compoziției, la Conservatorul de muzică, întemeiat la Leipzig, de apropiatul său prieten, F. Mendelssohn-Bartholdy. Nu! Volumul nu cuprinde nici cronică la producțiile clasei sale sau ale amicilor săi muzicieni, nici proiecte de programe școlare, nici bilanțuri ale acestei instituții, devenită celebră în lumea întreagă prin rigorozitatea studiilor muzicale promovate. Nu de la o referire bibliografică îți apare acest gând, ci ca o constatare, după ce parcurgi antologia de scrieri despre muzică și muzicieni prin care Schumann a căutat, timp de aproape două decenii, ca poezia artei să-și recapete locul în compoziția, interpretarea, cronică și educația muzicală.

Fie în analiza studiilor sau a lucrărilor mai mari instrumentale ale compozitorilor vremii, fie în prezentarea, de exemplu, a comentariilor lui K. Czerny — renumit profesor de pian și autor didactic — despre interpretarea pieselor polifonice, Schumann desprinde interesul tehnic-didactic al pieselor muzicale, dar mai ales valoarea modelului clasic și puterea sa stimulatorie pentru fantezia și meșteșugul ucenicilor-muzicieni, fiind convins că „un adevărat maestru nu instruește elevii, ci formează la rîndul său alți maeștri”.

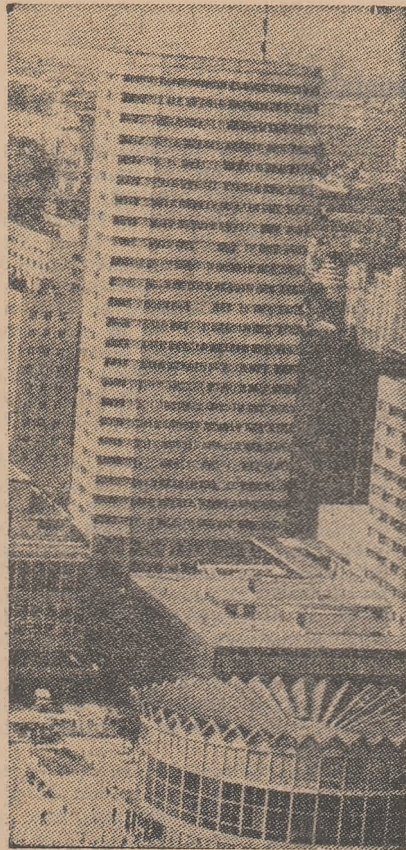
Gîndurile lui Schumann despre instrucția muzicală apare nu numai ca notații risipite în cronicile muzicale, care țintesc altceva decât pedagogia și anume, comunicarea impresiilor asupra compozițiilor muzicale și artiștilor, ci și adunate în „Preceptele muzicale despre casă și viață”, care sînt un îndreptar didactic vădit. Deși scrise inițial ca îndrumări pentru tinerii interpreți ai pieselor pentru pian din lucrarea sa „Album pentru tineret” op. 68 — unde au și apărut ca anexă — „Preceptele” sînt valabile în general pentru învățămîntul muzicii. Ele exprimă ceea ce a observat și a meditat un compozitor — și nu dintre cei de rînd — despre mijloacele de cultivare a talentului muzical, treptele educației, puterea de sugestie a celorlalte arte în studiul muzicii.

Preceptele despre dezvoltarea muzicalității prin cîntatul în cor solfegierea fără ajutorul instrumentului, exercitarea auzului prin deosebirea tonalității și a sunetului, formarea profesională pe temelie aprofundării teoriei principiilor armoniei, contra-punctului, istoriei muzicii, însoțită de ascultarea capodoperelor din diferite epoci, și altor discipline „pentru a ajunge atît de departe, încît să înțelegi muzica așternută pe hîrtie”, apoi cîntatul la instrument, acordat întotdeauna cu precizie, de preferință în piese ușoare pentru a le interpreta frumos atît singur, dar și împreună cu alții, în duouri, triouri etc. au viabilitate, pedagogia muzicii le are înscrise astăzi printre principiile sale. În să în felul cum le-a notat, Schumann le face memorabile căci — așa cum a spus — „chiar dacă teoria este oglinda fidelă care reflectă în tăcere adevărul fără vioiciunea fanteziei, ea rămîne totuși neînsușită”. Și Schumann a însușit și crezurile didactice.

ILEANA MIRONESCU

*Robert Schumann, Din cronicile davidienilor, traducere din limba germană de E. Ionescu și R. Bolintineanu, Editura muzicală a Uniunii compozitorilor, București, 1972.

PERFEȚIONAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI POLONEZ

Convorbirea noastră cu delegația Uniunii sindicatelor de învățămînt din R. P. Polonă

In spiritul relațiilor de profundă prietenie și respect reciproc între țara noastră și Republica Populară Polonă s-a desfășurat, recent, vizita în România a unei delegații reprezentînd Uniunea sindicatelor de învățămînt din Polonia, condusă de Tadeusz Toczek, vicepreședinte al Comitetului de conducere al acestei uniuni. Discuțiile fructuoase purtate în timpul vizitei cu conducătorii Uniunii Sindicatelor din învățămînt, știință și cultură, cu specialiști din învățămînt, cu activiști ai sindicatelor din școli și cu numeroase cadre didactice au permis un larg schimb de experiență și o amplă informare reciprocă.

În cadrul unei convorbiri pe care delegația pedagogilor din R. P. Polonă a purtat-o cu un colaborator al „Tribunei școlii”, oaspeții au întreprins un tur de orizont asupra preocupărilor actuale ale Uniunii sindicatelor de învățămînt din Polonia, au împărtășit impresii cu privire la vizita din țara noastră, precum și la perspectivele dezvoltării în viitor a relațiilor prietenești care ne unesc.

(volumele primei bibliotecii se adresează învățămîntului general, cele din a doua, învățămîntului profesional și tehnic, iar biblioteca a treia se adresează educatoarelor). Atît tematica lucrărilor, cît și conținutul lor sînt dezbătute cu regularitate, în întîlnirile cadrelor didactice, întîlniri care au loc de trei ori pe an. Părerile exprimate cu aceste prilejuri arată că activitatea publicistic-editorială amintită constituie un ajutor eficient acordat profesorilor pentru înțelegerea de către aceștia a complexității societății contemporane, a rolului lor ca promotori ai noului, ca îndrumători permanenți ai tinerei generații.

— V-am ruga să vă referiți la activitatea pe care o desfășurați pentru instaurarea unui climat de cercetare științifică și de creativitate în rândurile învățătorilor și profesorilor.

— Pe întreg teritoriul Poloniei populare funcționează cercuri pentru studierea științelor pedagogice în cadrul cărora li se oferă practicantilor de la catedră posibilitatea de a intra în legătură cu oameni de știință și profesori din învățămîntul superior. Alături de aceste cercuri, în care sînt cuprinse toate cadrele didactice, ființează cercuri mai restrînse ale cercetătorilor în domeniul pedagogiei, care cuprind aproximativ 100—120 de cadre didactice din fiecare voievodat. În cadrul acestora se confruntă conceptele științifice elaborate de specialiștii care se ocupă de prognoza și perspectiva în învățămînt, cu realitățile practice din școli. Problemele centrale vizează, în prezent, consolidarea școlii generale de 8 ani, ca bază tehnico-materială și ca metodică, și proiectarea unui învățămînt postgenerat strîns legat de producție și corelat cu planul forțelor de muncă.

Vreau să subliniez că în întîmpinarea Congresului Partidului Muncitoresc Unit Polonez, care va avea loc în luna decembrie a acestui an, fiecare colectiv școlar, fiecare sindicat din învățămînt elaborează propuneri privind modernizarea învățămîntului pînă în anul 1975.

— Rezultatele vizitei dv. în țara noastră?

— Am putut să ne confruntăm părerile și să cunoaștem, pe viu, unele realizări de interes comun, ca de pildă dezvoltarea învățămîntului profesional și tehnic, în domeniul căruia Liceul energetic din Constanța, vizitat de noi, ni s-a părut o unitate deosebit de reprezentativă, dispunînd de cadre de înaltă competență, recrutate dintre cei mai buni ingineri din producție și avînd ca bază de practică o adevărată uzină. Două trăsături caracteristice ale colectivelor didactice pe care le-am cunoscut ne-au impresionat în mod deosebit: în primul rînd, profunda angajare obștească a oamenilor școlii în ansamblul acțiunii educative, în al doilea rînd, disciplina și responsabilitatea de care dau dovadă elevii. Apreciem, de asemenea, competența activiștilor obștești ai sindicatelor din învățămînt, care cunosc problemele școlilor în egală măsură cu directorii acestora, răspund intereselor reale ale profesorilor și caută să le satisfacă cerințele. Desigur, direct proporțional cu satisfacerea acestor cerințe, cresc interesul și randamentul celor care lucrează în învățămînt, sporește prestigiul lor social.

În încheierea convorbirii noastre, oaspeții din Polonia ne-au rugat să transmitem caldul lor salut tovarășesc tuturor cadrelor didactice din România socialistă.

AL. CIUCA

— Obiectivele centrale ale platformei-program pe baza căreia ne desfășurăm activitatea — a spus Tadeusz Toczek — sînt de natură pedagogică și ideologică. Mai exact, căutăm să-i ajutăm pe profesori să înțeleagă diversitatea problemelor ideologice, educative și didactice incluse în procesul de învățămînt contemporan. Cred că nu este lipsit de interes să vorbesc în această privință de activitatea publicistică și editorială pe care o desfășurăm. Uniunea noastră editează un săptămînal „Głos Nauczycielski”, precum și alte cinci reviste care se ocupă de problemele muncii educative, de psihologia educației, de istoria pedagogiei, iar împreună cu ministerul de resort edităm o revistă a învățămîntului superior. În afară de acestea, Uniunea noastră elaborează la fiecare început de an școlar un „vade mecum” al cadrelor didactice, cuprinzînd o trecere în revistă a principalelor evenimente din învățămînt, legislație școlară foarte bună, informații, o mică enciclopedie pedagogică. Se mai editează, sub egida uniunii noastre dar în editura „Cartea și știința”, trei biblioteci tematice pentru cadrele didactice

TELEX

R. P. UNGARĂ

Experimentele întreprinse de specialiștii Institutului pedagogic din R. P. Ungară au condus net la concluzia că asistența școlară acordată de către profesori elevilor pe durata întregii zile este forma de muncă școlară cea mai eficientă. Experimentele se desfășoară cu 140 de clase din Budapesta, în care procesul predării se împletește cu mișcarea în aer liber, jocuri și activități culturale, efectuarea temelor, luarea mesei — toate sub conducerea și supravegherea profesorilor.

U. R. S. S.

Studenții sovietici au la dispoziție peste 250 de laboratoare și birouri de proiectări în care pot desfășura o serioasă muncă de cercetare, care adeseori se soldează cu invenții și inovații. Astfel, studenții Universității din Vilnius au elaborat o nouă metodă de marcarea a tabel de oțel cu ajutorul aparatelor electrofotografice. Această metodă va aduce — pe un șantier naval de mărime mijlocie — economii în valoare de peste 100.000 de ruble pe an.

R. F. A GERMANIEI

Cerințele moderne ale programei școlare fac ca părinții să fie tot mai mult depășiți cînd este vorba de sprijinirea copiilor în efectuarea temelor pentru acasă. În scopul de a suplini acest neajuns și a veni eficient în ajutorul elevilor, un ziar vest-german a inițiat, pentru zona Stuttgart, un serviciu telefonic, de la care se răspunde zilnic, timp de 1—2 ore, la întrebările puse de școlari în domeniul matematicii, fizicii, limbilor engleză, franceză, latină și greacă. Chiar din prima zi de activitate a acestui serviciu, specialistul său în matematică, profesor la Universitatea din Stuttgart, și asistenta acestuia au primit numeroase apeluri cu întrebări foarte dificile.

ITALIA

Joc de atenție la casa copilului „Prato rotondo” din Roma

Din presa de peste hotare

În loc de joc, soare, căldură maternă...

Dacă ar fi să extragem notele dominante din biografiile copiilor care trăiesc în orfelinatele saigoneze, acestea ar fi — în loc de joc, soare, căldură maternă — foame, bombe, moarte. Revista sud-vietnameză „Să ne gîndim la orfani”, organ al Mișcării pentru apărarea drepturilor copiilor și orfanilor, victime ale războiului de agresiune al S.U.A. în Vietnamul de Sud — publică citeva relatări semnificative în acest sens ale unor copii găzduiți în asemenea orfelinate. Spicium:

BOMBELE... Bombele au omorît pe mama și pe tata. Rămăs singur,

am fost luat de un văr. Dar anul trecut vărul meu a plecat la armată și a fost trimis pe frontul din Cambodgia. De atunci eu nu l-am mai văzut. Cred că este mort. (THIEN, 8 ani, orfelinatul din Long Thanh)

TATA ESTE SOLDAT... Tata a fost chemat în armată și nu venea acasă decît o dată pe lună. Solda pe care o primea nu ne ajungea nici pentru orez și chirie. Iar noi am fost șapte frați și surori. Cei doi frați mai mari au devenit lustragii. Sora mai mare, servitoare. Altă soră îngrijește de bunici. Un frate este vînzător

de ziare. Sang a murit. Fratele mai mic Huang, sora mai mică Hoa și eu am venit la orfelinat. (SAU, 10 ani, orfelinatul din Long Thanh)

AJUTORUL AMERICAN... Imi este frică de avioane. Ele aruncă bombe. Mama mea a fost omorîtă de o bombă în timp ce lucra la cîmp. Și astfel am rămas singur. Alte persoane — bărbați, femei, bătrîni și copii — au fost omorîte de soldații americani, cînd au venit în satul nostru. Nu a mai avut cine să-mi dea să mănînc. (CAY, 7 ani, orfelinatul din Thu Duc)

MIZERIA... Noi am fost 12 frați. Tata a murit. Mama vindea ceai la trecători. Noi ne hrăneam mai întotdeauna cu zeamă de orez. Cînd cineva din familie se îmbolnăvea, nu aveam medicamente. Așa că, unul după altul, cinci din frații și surorile mele au murit. Anul trecut, mama s-a îmbolnăvit grav. Atunci, eu și cei șase frați și surori ale mele am fost nevoiți să venim aici, la orfelinat. (THANH, 7 ani, orfelinatul din Long Thanh)

I. DRĂGȘANU

„TRIBUNA ȘCOLII”

Revistă săptămînală editată de Ministerul Educației și Învățămîntului și Uniunea Sindicatelor din învățămînt, știință și cultură

Redactor șef: AUREL DRAGOȘ MUNTEANU